

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVIII. In quo ea, quæ iam dicta sunt, exemplis stabiliuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

facit, non tantum eum posse ieiunare vel laborare quantum tu? Quare ait in posterum in fratribus tuis magis attende ad bona quæ habent, & tu non habes, bonum vero, quod tibi ipse habere videris noli intruere, sed esto magis sollicitus, ut feias, quid tibi ut ad perfectionem pertingas, desit. Ita fiet, ut in humilitate, nos & caritate firmus conseruaturi, & in Religione plurimum profectus facturi.

CAPVT XVIII.

In quo ea que iam dicta sunt, exemplis stabiluntur.

Hieron. p.
latus lib. 3.
de bono fr.
sus Relig.
c. 16.

Rabandus p[ri]nceps, in Gallia vir, qui illustri miraculo ad Religionem vocatus est, cum in ea Religiosa vita asperitate, utpote lauro vitæ assuetus, grauius ferre cepisset, Abbas quidam, qui tunc erat nomine Porcarius, indulgentia quadam separatos ei cibos paulo commodiores, complexionique eius conuenientiores, præberi iubebat: quibus tamen ille quo magis utebatur, eo indies tenuior graciliorque fiebat. Itaque accidit, ut quadam die dum fratres reliqui communi mensa, arido scilicet pane & fabis vescerentur, videre sibi visus sit duos senes, alterum caluum, cui binæ clauis è collo pendebant, alterum habitu monachum, qui crystallinam pixidem manu gestabat. Hi toto cœnulo circumeuntes vnicuique monacho, nescio quid edulij è vase illo imperiebant, Rabandum solum ita prætereuntes, ut etiam se uero ac potius subitovultu eum intrerentur. Ille tamen ex eius, qui proxime assidebat partineula aliquid suffuratus, ut illud gustauit, visa est illi eius suauitas omnium ciborum quos vnquam in vita sua etiam sæculari comedisset, suauitatem longe antecellere.

Quod visum cum tertio iam contigisset, ad Abbatem accessit, diligenter inquisiuit quibã essent hi duo senes. Inscellexit Abbas facile, alterum eorum Pe-

trum Apostolum esse, in cuius tutela erat monasterium, alterum autem Honoratum Monasterij auctorem: causa autem cur ipsi vni illa cœta communis negaretur, eam esse, quod communem aliorum seueritatem non sequeretur, Quod audiens Rabandus, animo confirmato ad omnem eius vitæ disciplinam perferendam, multo eam faciliorem & leniorem reperit, quam antea putasset: ac paulo post eosdem sanctos vidit, qui sibi quoque perinde ac alijs, de illo tam suauis cibo tribuerent, quo incredibiliter ad omnem laborem ac duritiam Religionis confirmatus est.

Simile huic exemplum refert Casar, Lib. 7. Dial. 4. rius, atq; in ordine Cisterciensi quemdam fuisse, magis veste quam vitæ & operibus monachum, qui quod medicinam calleret, per Prouincias discurrebat, vix vnquam nisi in præcipuis festiuitatibus, ad Monasterium reuertens. Hic in quadam Beatissimæ Virginis festiuitate, cum staret cum alijs ad psallendum, ipsa Sancta Dei Genitrix, multa claritate circumfusa, eorum ipso vidente intrauit, & de pixide quam manu gestabat, electuarium per cochleari hauriens, singulis in os immittebat. Ad ipsum vero veniens, & pertransiens dicebat: Tu electuario meo opus non habes, quia medicus es, & plurimas tibi impendis consolationes. Ille inde conterritus, culpam suam agnouit. In illo tempore non nisi per obedientiam coactus, de monasterio egredi consensus, & ab omni sensuali consolatione abstinuit. In proxima ergo solennitate deipara, prout ante fecerat, ad famulos suos recreandos veniens, cum ad illum ordinem venisset, gressum figit, & ait. Quia mores cortexisti, tua medicamenta meis posthabens, ecce de meo electuario sicuti cæteris, tibi imperior.

De quo ut gustauit mox tantum dulcedinis & deuotionis accepit, ut deinceps stabilis in congregatione maneret & omnia carnis commoda tanquam sterco-
ra reputaret. Electuarium enim illud gratia

gratia deuotionis erat, cuius dulcedine labor omnis vertitur in delicias.

lib. 4. Dial.
180.

Venit, inquit idem Casarius ad Gonnobium Claravallense Clericus quidam, delicatiori vitae generi assuetus, qui cum panem conuentus, qui tunc temporis lais vilis erat, abho reide, atque ex ipsa apprehensione, quod is sibi comedendus esset, animi deliquium pati videretur, nocte quadam Saluator IESVS ei per visum apparuit, panis quo fratres vesciebantur, frustrum manu tenens, quem ei porrigens ait, Comede panem hunc. Cui cum Nouitius responderet, Nequaquam vesci potui pane hordeaceo. CHRISTVS vulnere lateris sui panem eundem intinxit, & porrectum comedere iussit. De quo cum gustasset, factus est sicut mel dulcis in ore eius. Ab illo enim tempore panem ac reliquos cibos communis, quos prius vix tangere potuit, magna cum delectatione & sapore comedit.

p. 1. lib. 1. c.
11.
Chron. S.
Francisci.

In Chronicis Minorum, vbi sit mentio de celebri illo Capitulo, quod a stercis cognominatum est (eo quod culicula fratum in agris constructa & stercis abinvicem separata, singula essent) & ad quod quinque prope fratrum milia conuenere, & cui item S. Dominicus interfuit, legimus, tantum tunc temporis sanctorum illorum Religiosorum feruorem, & poenitentiae studium fuisse, vt non tam calcariibus, quam frenis opus haberent. Nam cum S. Franciscus intellexisset, multos eorum thoraces & loriceas squamatas & circulos ferreos ad nudam carnem gestare, atque inde non paucos morbum contraxisse, sciretque id asperitatis genus impedimento esse, quominus prout oportebat, orationi insistere, & ministeria Religiosa obire possent, atque adeo nonnullos inde emori, in virtute Sanctae obedientiae mandauit, vt quotquot thoraces & omnes illos feratos gestarent, depositos eos ad se deferrent, & ecce, quingenta tam loricae

quam circuli ferrei, inuenta sunt. Cum ergo hoc in feruore ordo indies procederet, & fratres eius Capitulo indicto, de illius boni conseruatione, ac progressu tractarent, calidus fuit B. Fr. reuelatum, eadem amones aliam, in eius ruina, quodam in Nofodochio, quod inter Portuenculam & Assisium situm erat, congregationem celebrare, ad quam vno de viginti daemorum millia & amplius conuenerant. In qua cum variis variis tum S. Patri Francisco, tum eius ordini & sequacibus oppugnandis atque expugnandis, artes & consilia proponerent, tandem quidam te turba daemum, caeteris vastior & generosior, tale consilium dedit: Sanctus hic Pater Franciscus eiusque sectatores, tanto feruore mundum ac mundana fugiunt & abominantur, tamque contente ardeat, que Deum caeli diligunt, orationi vacat, corpora atterunt, vt in praesens parum aut nihil omnia contra eos vestra valitura sint molimina, quare auctor vobis sum, vt ne nunc adeo casto vos labore fatigetur, sed patienter expectemus, donec Francisco ex hac vita sublato, maior fratrum numerus, tum namque adolecentes quosdam nullo perfectionis zelo succensos, senes honoribus conspicuos, nobiles, delicatulos, Doctores ob doctrinam arrogantes, atque alios debiliore valetudinis in eum ingredi faciemus. Hi deinde ad Religionis nomen & honorem conseruandum, eamque adaugendam passim quolibet admittent. Hac demum via eos ad sui ipsorum & rerum mundanarum amorem, ad scientiarum desiderium, ad ambitionem pertrahemus, tuncque dilatam vindictam de iis sumere fas erit, multos eorum sub potestatem & ius nostrum redigendo. Placuit omnibus vasatum hocce & astutum consilium, & expectare aliquantum satius visum fuit, quam modo inani, cum certa spe fructus, labore ludare.